

til at holde en vis Valutakurs, en vis Kurs paa fremmed Valuta, man har taget Guldvalutaen, Dollarvalutaen. Jeg vil ingenlunde benægte, at en Stabilisering kan gennemføres paa denne Maade, det ser vi ogsaa rundt om i Verden, men dertil hører der fremragende Bankteknikere, man kan ikke nøjes med Middelmaadigheder i saa Henseende, der hører fremragende Bankteknikere til, og saadanne har vi ikke i Nationalbanken for Øjeblikket, mig bekendt, i hvert Fald findes de ikke i Direktionen, og den Styrkelse af Direktionen, der nu har fundet Sted ved, at Departementschef Schrøder er valgt ind, kan jeg ikke tænke mig skulde være afgørende i den Henseende. Jeg tænker mig, det er bogstavelig talt Direktør Ussing, som har faaet en Efterfølger, en Fortsætter af de Ussingske Traditioner. Paa dette skrøbelige Grundlag vil man saa oven i Købet hæve Kronen lidt, det vil sige, at man inviterer til Deflation, thi man kan ikke gøre sig Haab om at foretage selv denne lille Forhøjelse af Kronen uden en dertil svarende Nedbringelse af Seddelmængden. *Nedbringelse af Seddelmængden* er overhovedet det afgørende Ord. Hvor staar det i Loven? Ja, man kunde fristes til at sige som Shylock: „Jeg ser det ikke“, men det staar dog lige nævnt, nemlig i det foreliggende Lovforslags § 8, efter Flertallets Ændringsforslag § 5: „For at skaffe Midler til en Formindskelse af Nationalbankens Seddelomløb vil der“ o. s. v. o. s. v., det er altsaa nævnt forudsætningsvis og oven i Købet kun i Forbindelse med de 40 Millioner. Men den, som tror, at man ved at nedbringe Nationalbankens Seddelmængde med 40 Mill. Kr. kan tilvejebringe en Deflation, der er saa dybtgaaende, at den skulde betyde noget i denne Henseende, vil skuffes, det har Nationalbanken med Rette peget paa. Skulde det være noget klækkeligt, saa skulde Nationalbanken have hele Statens Gæld, ikke alene den Gæld, som direkte skyldes af Staten, men ogsaa den Gæld, som Staten er Kautionist for, betalt; det vilde være en saa klækkelig Afbetaling, at en dertil svarende klækkelig Nedbringelse af Seddelmængden kunde finde Sted. Som det nu er, staar man faktisk overfor en vrangvillig og inflationslysten Nationalbankbestyrelse. Naar man læser Nationalbankens Skrivelser, den ene efter den anden, vil man se, hvad Aanden er i dem. Aanden er ikke denne at gaa til Deflation, men Aanden er at sige: Der kan tænkes hundrede Grunde, hvorfor vi maa gaa den modsatte Vej. Man har det Indtryk, at Fingrene klør efter Inflation. Nationalbank-

direktionen synes at opfatte sig som en Slags Overregering, en Overrigsdag, der straks skal sættes i Bevægelse for at bøde paa alle de Ulykker, der i det hele taget kan ske i dette Land, og paa den slettest mulige Maade, nemlig ved at forværre, forringe Landets Valuta.

Nu overser jeg selvfølgelig ikke, at man fra det ærede Flertals Side i Overensstemmelse med den højtærede Erhvervsministers Ønske til syvende og sidst gennem denne Ændring saa at sige sætter Nationalbanken Kniven paa Struben: „Und bist du nicht willig, so brauch' ich Gewalt“. Men det høje Ministerium er ingen Elverkonning; det er kun om Elverpigerne, det berettes, at de er hule i Ryggen, og Nationalbankens Direktører, hvad man end kan kalde dem, er ikke Børn. Men lad os nu tænke os, at det maaske nok gaar saadan her i Dannevang, at Nationalbanken surmulende giver efter, saa er det visse dog, at dens Væsen skifter den ikke, den er inflationslysten, den er vrangvillig. Naar den skal handle strikte efter dette, kan den nok i Løbet af 2 Aar magte det, idet den bruger de 40 Mill. Dollars op, men hvad saa? Ja, hvad saa? hvis det om 2 Aar viser sig, at det er Egaliseringsfondskomedien om igen? En Nationalbankstyrelse, der ikke er gennemtrængt af Aanden af, at til hver Dollar, den tager ind til dette Brug, skal der svare en lige saa stor Nedsættelse i Seddelmængden, er det efter min Mening farligt at give saa store Midler i Hænde. Thi det vilde dog vel være den største Ulykke af alle, naar vi om 2 Aar saa det hele bryde sammen. Jeg skal ikke nægte, at jeg synes, at Udsigterne i saa Henseende ikke just er de allergunstigste. Naturligvis kan der komme Konjunkturer, store Konjunkturer, Lykken kan være bedre end Forstanden, der kan komme Prisstigning hele Verden over; men skal Nationalbanken arbejde under de nuværende Forhold, saaledes at disse nogenlunde forbliver de samme, ser jeg ganske vist med største Bekymring paa Fremtiden. Jeg savner med andre Ord det, der er det vigtigste; naar man endelig vil slutte en saadan Overenskomst, skulde man sige: Kronen skal bringes op i 70, tror jeg, det er, og holdes der *ud over de 2 Aar*. Det er dog i det hele taget vel det, der er Meningen. Det er vel ikke Meningen at skabe en Ordning for 2 Aar, og saa kommer Ragnarok.

Derfor har det hele Tiden været min Opfattelse, at det var saa overordentlig vigtigt at stille Nationalbanken overfor en samlet Rigsdag, der sammen med Regeringen sagde: Det, du i Kraft ikke af denne